

Kaks ma pannen paikale, omma issale ja
omma piisutse wennale.

Jürr i. Aitümmal! Aitümmal! pai
Mia! ellaks so omma veel, siis peaks tein-
ma fa üht ossa sama, agga ma voin kül-
temma ossa wötta, aitümmal!

Mia. Jäh! wist! pai Jürrikenne!
ma mótesin kül fa sedda, agga ta on sur-
nud. Voiksin ma tedda ülles árratada,
heamelega tahhaksin ma kolm páwa sõ-
matta ja jomatta olla. Oh! mo armas
emma!

Jürr i. Urra nutta mitte Miakenne!
Enná! mis fennad sured semed ouna sees
vn! ons sulle fa mouningad?

Mia. Kaks tükki!

Jürr i. Anna mulle pai Mia! puise-
same teised fa wålja!

Mia. Säh! mis sa nendega tahhad
tehha

Jürr i. Mis muud, ma pannen neid
seia mo piisutse aeda mahha, siis kaswa-

wad nemimad sureks ouna puiks ülles, ja
kandivad mulle fa eddespiddi nisuggused su-
red ounad, ja kül hulk, siis ma annen sulle
ükskord jálle ounad, kui nemimad on küp-
sets sanud.

Mia. Jäh! wist! se on tössi!

Lapsed wötsid kätte, ja teggid ouna se-
met mahha. Teisel kerivadel tousid nem-
mad ülles, ja kaswasid kennaaste. Jürri
issa näggi need nored ouna puud, ja kitis
omma poega wágga. Poisikenne vastas:
arinas taatikenne, kui se üks nisuggune
kenna ja suur assi on, mis ma mängides
teggin, miks párrast ep olle finna sedda
mitte ammo juba teinud, siis saaks jo
meile núud kül ouna puud olla? Jesa óh-
kas ja ütles: olleksin minna lapse pöliwest
ni tark olnud, siis olleks se nenda; agga
ma mängisin teist wisi. Kui ma wanne-
maks sain, siis ma murretsetsin agga tubbaka-
eest. Vimaks ma sain perremehheks, noh!
siis olli, tö ja murre mudogi kül, ja ma